

שדווקא כאשר האדם מרגיש "מאין" - והיינו שהוא יודע ש'אין' מי שיוכל לעזור לו מכל ידידיו ומכריו, ורק הקב"ה בלבד שהוא עושה שמים וארץ הוא יכול להושיע אותו, אז הוא יזכה שאכן יבוא העזרה מהקב"ה, אבל אם הוא תולה תקווה בכוח הזרוע או בעזרת חבריו וידידיו, אז הוא לא יוכל לזכות לישועת השי"ת. ובימי המצור בארץ ישראל בשנת תש"ח, בשעה שמנהיגי החילוניים התפארו בגבורתם - כאילו הם גיבורים המנצחים בגבורתם ולא ה' פעל כל זאת, היה מרן הגר"י זצ"ל חוזר ואומר "אתם סבורים שהתותחים והטנקים והמטוסים הם הפציעו? לא מיניה ולא מקצתיה! 'חזית המלחמה' נמצאת למעלה בשמים, וכיון שאנו ניצחנו בחזית האמתית בשמים על ידי כח התפילה, ממילא נעשה להם קל במלחמה למטה", ושאלו את מרן זצ"ל א"כ למה נהרגו ונפצעו הרבה, והשיב מפני שהם לא האמינו שהכל מהקב"ה, ואם הם היו מאמינים לא היה נפצע אפילו אחד! וגם בזמנינו הציונים משבחים עצמם בצבא שלהם, וטוענים שכוחם וגבורתם עומדת להם להינצל מיד אויבינו המקיפים אותנו מסביב ומבקשים להשמידנו, אבל האמת היא שאין אנו ניצולים אלא בזכות כח התורה והתפילה של החרדים ובני התורה, ואדרבה, דווקא משום שהציונים טוענים "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", ולכן יש לנו לפחד שמא יאחז כח ביד הישמעאלים להזיק ולהרוג בנו, ואם הם היו מבינים שהכל תלוי רק ביד ה' ובזכות התורה ותפילות ישראל, אז לא היה איש נהרג.

חייב ההתרחקות מדעות כוזבות ומעיתונים פסולים

"ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמהו שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא" (י"ז, כ"ו). בתרגום אונקלוס תרגם את משמעות הלשון "ותעב תתעבנו" - "ורחקא תרחקניה" - והיינו שיש להתרחק ממנו. ודקדק מכאן הגה"צ רבי אהרן כהן זצ"ל (ר"מ בישיבת חברון) דבר נפלא, שמלבד מה שהתורה הקדושה ציוותה בתחילת הפסוק "שקץ תשקצנו" - והיינו שהעבודה זרה תהא משוקצת ושנואה אצלנו, צריך גם "ותעב תתעבנו" - להתרחק ממנו וכמו שפירש בתרגום אונקלוס, ומבואר בזה שכדי להינצל מהשפעת העבודה זרה אין די בעצם הדבר שהעבודה זרה שקוצה ושנואה עליו, אלא צריך גם לרחק אותה מהבית ומהסביבה, ובלא זה יאחז לזה השפעה רעה עליו אף שהוא משוקץ אצלו. וזהו מוסר השכל לאותם שהולכים לעבוד במקומות עבודה פרוצים יחד עם חופשיים, או שהולכים 'לרכוש השכלה' באוניברסיטאות, ולומדים שם כפירה שכביכול העולם נברא לפני מיליוני שנה - וכיוצא בזה עוד משאר דעותיהם השונות של הכופרים, וחושבים הם בליבם "לי זה לא יזיק" - וכביכול הם מחוסנים מהשפעת דעות כוזבות, אבל באמת אין מי שיכול לומר "לי זה לא יזיק", וכמבואר כאן בפסוק שגם אם האדם מרגיש שהדברים הללו מאוסים אצלו, מ"מ אין דרך להינצל מהשפעה רעה, אלא על ידי שיתרחק מהם בתכלית.

תלמיד חכם אינו נסחף אחר דעת הרחוב

ארץ אשר אבניה ברזל" (ח"ט, ט'). אמרו חז"ל (תענית ד') "אל תקרי אבניה אלא בונים, מכאן שכל תלמיד חכם שאינו קשה כברזל אינו תלמיד חכם". וביאור כוונת חז"ל נראה, שהתלמיד חכם עומד תקיף ואיתן כמו ברזל ואינו מושפע מכל אלו שמבקשים להשפיע עליו לשנות את דעתו מדעת תורה, אבל מי שמתפתה ונסחף אחר דעת אנשי הרחוב - בעלי בתים או דעת הקהל או העיתונים ואינו איתן לעמוד בדעת תורה, אינו בגדר ת"ח כלל. וכבר אמר הגר"ע זצ"ל "רב שלא רוצים לדורק אותו אינו רב, ורב שנכנע אינו אדם".

דעת רבינו שליט"א בעניין כשרותו של "עוף הבראקל" במצב הנוכחי

בסיום האסיפה הורה רבינו שבמצב הנוכחי, אין לנו מסורת ברורה להכשיר את העוף, ולכן לעת עתה אסור לאוכלו וכמבואר בשו"ת דברי חיים (יו"ד ח"ב סי' מ"ה) שבלא מסורת ברורה דינו כעוף טמא. רבינו הוסיף והדגיש, שאם בהמשך יתקבלו עדויות המוכיחות כי עוף זה פשט במדינה שלמה וכל בני המדינה היו אוכלים אותו, אז הבשר אכן כשר, אבל עכשיו שעדיין אין מסורת עליו, דינו כעוף טמא. לאחר נעילת האסיפה שלח רבינו עסקנים לחפש ולתור אחר הוכחות ועדויות, ולבדוק אם בדור העבר היו מקומות שבהם פשט המנהג אצל כל בני המדינה לאוכלו כדבר פשוט, ובאם יימצאו עדויות על קיומו של מסורת [המתאימה לכללי ההלכה בגדרי מסורת], ידון בשנית על קבלת עדות להכשיר את העוף.

נדבת ידידנו הנכבד הר"ר יוסף נפזי שליט"א

ממקורבי רבינו שליט"א

לע"נ אמו מרת מזל נפזי בת שרה ע"ה נלב"ע כ"ב אב תשע"ד

אין דמיון בין שכר כל אחד לחבירו

"והיה עקב תשמעון ושמר ה' אלוהיך לך" (י"ז, כ"ב). יש לדקדק, שפתח הכתוב בלשון רבים ונאמר "עקב תשמעון", אבל סיים בלשון יחיד - "ושמר ה' אלוהיך לך", וצ"ב מדוע שינה הכתוב מתחילת הפסוק לסופו. ונראה שבחלק "קיום המצווה" כתבה תורה בלשון כללי על הציבור כולו כיון שכולם חייבים בשווה בקיום המצוות, אבל השכר נכתב בלשון יחיד, כי השכר מיוחד לכל יחיד ויחיד כפי מצבו, כי כל אחד נידון כפי כוחותיו וכפי תוקף הניסיון שהיה אצלו, ולעולם אין דומה שכר האחד לשכר חבירו.

כל אחד יכול לזכות לחדש חידושי תורה

"לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך" (י"ז, י"ד). כתב בבעל הטורים "לא יהיה בך עקר ועקרה. בגימטריא בדברי תורה", והיינו שלא יהיו בעם ישראל 'עקר' שלא יוליד ויחדש חידושי תורה, אלא כולם יזכו לפתח ולחדש ולהוליד חידושי תורה. אמנם אף שקיבלנו לזה ברכה מהקב"ה, מ"מ צריך גם להתפלל שנזכה לחדש חידושי תורה, ולכן אנו מתפללים בכל יום "ותן חלקינו בתורתך". והנה בשם הגר"א איתא, ש"חידושי תורה" אינו דווקא לחדש דבר חדש שלא נאמר עד עתה, אלא חידושי תורה היינו לבאר ולהסביר מה שאמרו הקדמונים. [וביאר הגר"א שלאחר חתימת התלמוד אין בכוחנו להעלות חידושים חדשים אלא רק לבאר את דברי הקדמונים - חכמי המשנה והגמרא]. ושמעתי בשם הגאון רבי יוסף ענגל זצ"ל, שמי שכותב חידושי תורה ששמע מאחר ומסבירים קצת, אין זה "גניבה" אם אינו מציין ששמעם מפלוני, כי מאחר שהעלה אותם על גבי הכתב והסבירים קצת, הם קיבלו קצת פנים חדשות והם כבר נקראים על שמו, והרי זה בגדר "חידושי תורה" שלו, ולכן גם בחור ישיבה שאין בכוחו לחדש חידושים אלא רק לכתוב את השיעור ששומע מרבותיו, גם הוא נחשב למחדש חידושי תורה - אם הוא מסביר היטב את הדברים ואינו כותב רק מה ששמע מילה אחר מילה בלא להסביר מדידיה כלום. ובזה"ק מבואר גודל השמחה בעולמות העליונים כאשר זוכה אדם לחדש חידושי תורה, שהקב"ה נוטל כל תיבה ותיבה שחידש האדם בתורה, ומנשק לה ומעטר אותה ובונה ממנה עולם חדש בפני עצמו.

הדרך היחידה להינצל מיד אויבינו הוא רק על ידי ביטחון בקב"ה
כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם, לא תירא מהם זכר תזכור את אשר עשה ה' אלוהיך לפרעה ולכל מצרים" (י"ז, יח). פירש בעל ה"עקידה": "כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם" - כאשר תדע שאין לך אפשרות להתגבר על האויבים בדרך הטבע, אז "לא תירא מהם" - אין לך לפחד מהם והקב"ה ילחום עבורך בדרך נס כמו שעשה לפרעה ולמצרים, אבל אם לא תאמר בלבבך שהגוים חזקים ממך, אלא תחשוב שיש לך כוחות גדולים להתגבר על כל האויבים בדרך הטבע, אז הקב"ה לא יעמוד לימינך להושיעך בדרך ניסית מיד האויבים. וזהו כלל ויסוד גדול לדידן, שאין לנו לפחד מגבורת אויבינו שרוצים לכלות אותנו, אלא אדרבה יש לנו לפחד רק ממצב האמונה אצלנו, כי כל זמן שאנו מקיימים את חובותינו באמונה וביטחון, הקב"ה נמצא עמנו והוא יגן עלינו מכל צרה וצוקה, אבל אם אנו תולים את תקוותינו בכוחי ועוצם ידי, אז אנו נמצאים בסכנה עצומה שמא ישליך אותנו הקב"ה להנהגת הטבע ולא יגונן עלינו בדרך נס מכל הסכנות האורבות לנו מסביב, ואז ח"ו נהיה מופקרים כאיילות השדה בלא שמירה מיוחדת מהקב"ה. וכך ביארו המפרשים את הפסוק בתהלים (קכ"א, א') "מאין יבוא עזרי, עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ",

השבוע התקיימה אסיפת רבנים בבית רבינו שליט"א אודות כשרותו של "עוף הבראקל" - שכיודע לאחרונה התעורר פולמוס הלכתי אודות כשרותו ואם קיימת מסורת על טהרתו.

הרבנים הביאו את העוף על שולחנו של רבינו, ובמקום הוצגו עדויות של מספר שוחטים ומומחים. רבינו חקר ודרש היטב את פרטי המציאות אם יש מסורת על עוף זה שהיו אוכלים אותו בחזקת טהור, וכפי הגדרים המבוארים בהלכה מה נחשב למסורת. [כגון: אם כל בני המדינה היו אוכלים אותו או שרק השוחטים היו שוחטים אותו לבקשת אותם שביקשו לשוחטו, אך עדיין לא נאכל כדבר פשוט בכל המדינה, וכן אם עוף זה היה נאכל במדינה חשובה שיש בה תלמידי חכמים, וכן אם עוף זה הוחזק אצלם במסורת מאבותיהם, וכן נידונו שאלות נוספות בצדדי ההלכה בעניין].

נתרם על ידי אחד מנדיבי עם הדבוק בלו"נ בתורת הרה"ק

מבעלזא זי"ע, לט"נ כ"ק הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זי"ע בן הרה"ק

מהרי"ד מבעלזא זי"ע, נלב"ע כ"א אב תשי"ז. זכותו יגן עלינו אמן

"ממרים הייתם עם ה'", (ט.ז.). יש לדקדק בלשון הפסוק שלא נאמר "ממרים הייתם נגד ה'" אלא "ממרים הייתם עם ה'", ונראה מזה שהם טענו על העבירות עצמם שזהו רצון ה' - וכביכול הם הולכים יחד עם רצון הקב"ה, וכמו בחטא העגל שעשו את העגל בכדי להשיג שייכות עם הקב"ה, וכן צלפחד חילל שבת לשם שמים כדי שידעו לדורות שיש חיוב מיתה על חילול שבת, וזהו המרידה הגדולה ביותר בקב"ה, שלא רק הלכו כנגדו, אלא גם טענו שזהו גופא רצון הקב"ה.

והיצר הרע מסית את האדם פעמים רבות על פשעיו וחטאיו שיחשוב שאין זה עבירה אלא מצווה, כי כך יותר קל לאדם לעבור עבירה בשעה שהוא סבור שהוא עוד מקיים מצווה, ולכן יש להזהר בזה מאוד ולבדוק היטב כל דבר עפ"י כללי ההלכה.

אין להתפשר על התורה גם לא כדי להשיג רווחים בשמירת הדת

האל הגדול הגיבור והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שוחד", (י.י.). הנה פסוק זה עוסק בגדולתו של הקב"ה שהוא גדול גיבור ונורא, ועל זה כתוב "שאינו לוקח שוחד" בתורת שבח וגדולה לקב"ה. וראוי להבין איזה שבח יש בזה כלפי הקב"ה, והלא זה אינו שבח ומעלה אלא אצל בני אדם ולא אצל הקב"ה. ופירש בזה הרמב"ן (לעיל פסוק ט"ז), שהשוחד שבפסוק זה אין הכוונה ל"שוחד ממון" אלא ל"שוחד מצוות", שאם עשה אדם הרבה מצוות ומעשים טובים או שלמד הרבה תורה, אין הקב"ה מוותר לו על עבירות אחרות שעשה מחמת שהוא צדיק או ת"ח גדול ועושה חסדים, ובזה ניכר גדולתו של הקב"ה - שאינו כבני אדם שמתבעם נוהגים לסדר הטבות מיוחדות לקרוביהם וידידיהם, אלא הקב"ה מעניש כל אחד לפי מעשיו בלא שום שייכות לגדלותו וצדקותו, וגם אם האדם עשה כל ימיו נחת רוח לקב"ה, מ"מ הקב"ה יענישנו על העבירה הקטנה ביותר.

ובזמן הסערה בעניין "גיוס בנות" לשירות לאומי בארץ ישראל, היו שהציעו פשרה שהדתיות יהיו פטורות מגיוס והחופשיות יהיו חייבות, ורוב גדולי ישראל הסכימו ושמחו שהשיגו פטור לנשים חרדיות, אבל מרן הגר"ז זצ"ל אמר שכיון שעפ"י דין תורה השירות לבנות בצבא הוא "איסור", אסור לנו לתת יד ולהסכים שהחופשיות יהיו חייבות בגיוס גם אם נרוויח ריווח גדול לפטור את בנות החרדים מגיוס, והביא על זה מה שנאמר כאן בפסוק על הקב"ה "ולא יקח שוחד", ואמר שהקב"ה לא ייקח שוחד לוותר על חטא הסכמת החרדים לגיוס החופשיות, בעבור שתדלנותם לפטור את החרדיות. ובדומה לזה בשעה שרצו כמה מאגדות ישראל להתאחד עם המזרחי כדי שיהא להם כח גדול ויכולו לפעול הרבה מאוד, הרעיש מרן זצ"ל נגד הרעיון ונלחם בזה יומם ולילה כדי שלא לתת גיבוי והכשר למזרחי, וביאר ששיטת המזרחי הוא כפירה בעיקרי האמונה, ולכן אסור להתחבר עמהם ואפילו לא בכדי להחיש את ביאת משיח צדקינו, ומשום שדיני התורה לא נמסרו בידינו כמקח וממכר לעבור איסורים כדי להפיק רווחים אחרים, יהא הריווח גדול ככל שיהיה. ומרן זצ"ל הביא על זה מה שמבואר בגמ' בעירובין (מ"ג ע"ב) שאלוהו הנביא אינו רשאי לבוא בשבת לגאול את ישראל - אם ביאתו כרוכה באיסור תחומין דרבנן, ואמר מרן זצ"ל דהנה אם אליהו הנביא לא

לקט הליכות והנהגות שראה רבינו אצל הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע (הובא לרגל יומא דהילולא)

[א] פעם נכנסתי למעונן של הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע, וראיתי את משמשו עומד ומתפלל תפילת שחרית לאחר חצות והשתוממתי על כך, ואמרו לי משמשיו ומקורביו בשמו שאמר "מקובלני מאבי זי"ע שנכד רשאי לנהוג כזקנו גם אם הוא דעת יחידאה, והנה זקני ה"ט"ס ל"ש שמוותר להתפלל בדיעבד תפילת שחרית עד זמן מנחה, והגם שהוא דעת יחידאה אבל אנו רשאים לנהוג כמותו כיון שאנו מנכדיו, וממילא גם לתלמידי לנהוג כן, שהלא תלמידו של אדם כבנו, והרי הוא כאחד מבני".

[ב] הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל שאל פעם את הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע, מדוע הוא מאחר להתפלל לאחר זמן תפילה, והשיב לו האדמו"ר "אינני מאחר, אלא זהו זמנו אצלי, שקודם לזה אינני יכול להתפלל".

[ג] ראיתי שקבע מזווה במרפסת לימין הכניסה, וכדעת ה"ט"ס סי' רפ"ט סק"ד, ומענה בפיו שהוא מצאצאי.

[ד] ראיתי שהמתין לכתחילה מלברך קידוש לבנה עד עשרה ימים, שאז הלבנה מאירה יותר.

[ה] היה מדקדק תמיד לפני הנטילה לנגוע בבשרו, ומשום שידיו היו תמיד בחזקת שימור, וס"ל שבלא נגיעה בבשרו אינו חייב בנטילה בברכה מדינא.

[ו] החמיר מאד בחו"ל לנהוג כרבינו תם לענין צאת הכוכבים, אבל כשבא לארץ ישראל הפסיק להנהיג כדעת ר"ת והתחיל להנהיג בקהילתו צאת הכוכבים בכחמישים דקות מהשקיעה, וסיפר לי כ"ק האדמו"ר בעל ה"מקור ברוך" מסקירת וויזניץ זצ"ל, ששאל בעצמו את פי הרה"ק מהר"א מבעלזא למה שינה ממנהגו, והשיב לו שעוד בימי אביו זצ"ל בא יהודי מארץ ישראל, וסיפר לו שבארץ ישראל הכוכבים מופיעים מוקדם מאד, ואביו קבע אז שבארץ ישראל מספיק חמישים דקות כיון שרואים הכוכבים קודם לכן. אמנם אף שהוא היקל בכך לאחרים, אבל לעצמו החמיר גם באר"י כר"ת.

יבוא מיד לגאול את ישראל, אפשר שעם ישראל יפסידו את הגאולה לזמן רב, כי אם יחטאו לאחר רגע ויירדו ממעלתם, הם כבר לא יהיו זכאים אז להיגאל ותידחה הגאולה לזמן אחר, וא"כ לכאורה היה ראוי לנצל את הרגע הזה שהם ראויים להיגאל ולבוא מיד אע"פ שבה עוברים על איסור אחד מדרבנן, וע"כ מבואר בזה שאין אנו רשאים לעבור על איסור דרבנן - וגם לא בכדי להחיש את ביאת משיח צדקינו, ואע"פ שבביאת המשיח נזכה להתגלות כבוד ה' בעולמו ולהתעלות רוחנית עצומה, אבל דיני התורה אינם מסורים בידינו כמו "עסק" שעושים בו מקח וממכר להוריד מכאן קצת כדי להרוויח במקום אחר הרבה, אלא חובותינו לקיים את התורה כפשוטה. והוסיף מרן זצ"ל, שכן מתבאר גם בתוספתא דתרומות פ"ז, דאיתא שם שעכו"ם שאמרו לקבוצת אנשים תנו לנו אחד מכם ונהרגוהו, ואם לאו הרי אנו הורגים את כולכם, יהרגו כולן ואל ימסרו להן נפש אחת מישראל, והנה אם היה ניתן להתעסק בדיני התורה כדרך מקח וממכר, אם כן היה ראוי לעשות עסק טוב ולומר שכיון שבלא"ה הוא ימות, א"כ במקום שכולם ימותו כדאי למסור אחד למיתה כדי להציל את כולם, וע"כ מבואר בזה שכיון שעפ"י דין תורה זה בכלל איסור רציחה, אין לנו להתעסק בדיני התורה כמקח וממכר ולעבור על עבירה כדי להרוויח הרבה נפשות, אלא מחוייבים אנו במסירות נפש להיהרג בלא חשבונות ובלא פשרות על דיני התורה, ואמר מרן הגר"ז זצ"ל בשם אביו הגר"ח זצ"ל, שהתורה היא כמו אש ואסור לנגוע בה, שהנגוע בה כדי לחסר ממנה עלול להישרף.

ומרן הגר"ז זצ"ל היה יחיד במידת תקיפותו כברזל שלא לפגוע בתורה אפילו אם נשיג טובות אחרות לשמירת הדת במקום אחר, והשפעתו הייתה רבה מאוד למנוע מכל פשרה, וכמו שאמר הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל בהספדו על מרן הגר"ז זצ"ל, שעל אף שמרן זצ"ל לא היה דרכו להתערב בפומבי בענייני ציבור, מ"מ בעצם קיומו הוא שמר על התורה שלא תשתנה, כי כולם פחדו וידעו שאם יהיה איזה זיוף או שינוי בדרך התורה המסורה, הוא יילחם כארי ויזעק ולא יניח לשום שינוי.

גם תלמידי חכמים צריכים יגיעה כדי להשיג יראת שמים

"אתה' אלוקיך תירא", (י.כ.). חז"ל (פסחים כ"ב ע"ב) דרשו מפסוק זה "אתה' אלוקיך תירא - לרבות תלמידי חכמים", ע"כ. ושמעתי מפי הגאון רבי צבי הירש פרבר זצ"ל, שנסע פעם ברכבת עם הגר"ח מברסק זי"ע, ובתוך כך נכנס לשם יהודי זקן, ושאל אותו הגר"ח מהיכן הוא מגיע, והשיב הזקן שהוא חוזר עכשיו מקאצק - והסתופף שם בצל האדמו"ר מקאצק זצ"ל, וביקשו הגר"ח שיחזור על איזה דבר תורה ששמע מפי רבו האדמו"ר מקאצק, והשיב הזקן "הרבי ביאר מה שדרשו חז"ל "אתה' אלוקיך תירא - לרבות תלמידי חכמים", - שגם תלמידי חכמים צריכים להכניס בליבם יראת שמים, ויש תלמידי חכמים שמדמים שאין צריך להזהיר אותם על יראת שמים, אך באמת אין הדבר כן, אלא גם הם צריכים להכניס בליבם פחד ה' ויראת שמים", והגר"ח זצ"ל התפעל ושמח מאוד לשמוע את הדברים, ולא פסק בכל משך הנסיעה לקלס את הדברים, וחזר ואמר, "אתם שומעים מה שהקוצקער אומר? גם ת"ח צריך יראת שמים! אוי כמה הוא צודק, גם תלמידי חכמים צריכים הרבה עמל כדי להשיג יראת שמים".

קמח"א מבעלזא זי"ע (הובא לרגל יומא דהילולא)

[ז] סיפר לי אחד ממשמשיו שהוא נהג במוצאי שבת להוסיף תוספת שבת כשלוש דקות. [ולכן בחו"ל שנהג כר"ת והיינו שבעים ושתיים דק' אחר השקיעה המתין עד שבעים וחמש דקות, ובא"י שנהג שעד חמישים דק' מהשקיעה הוי צאה"כ, המתין כחמישים ושלש דק' למוצאי].

[ח] סיפרו לי מבאי ביתו, שבסוכתו תלו מודעה רבתא קודם חג הסוכות, שכיון שבעלזא הוא מקום הרבנות של הב"ה, לכן בלילה הראשון יש לקיים את פסק הב"ה ולכוון את טעם המצווה - שנצטוונו לשבת בסוכה כדי לזכור ש"בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים".

[ט] פסק שאשה שברכה ברכת התורה ומקצת ברכות בשבת בבוקר, אסורה כבר לטעום בלא קידוש, כיון שכבר חשיב לאחר תפילת שחרית אצלה.

[י] סבר שהטועם ממאכל או משקה מעט מאד ורק לחיבוב המצווה ולא להנאה, [כגון שאוכל או שותה משהו משיירי סעודת מצוה, או שדוחק עצמו לשתות משהו יין שרף ביארצהייט כדי להפסיק דעת בעל הבית], אין לו לברך עליו ברכת הנהנין כיון שאינו מתכוון ליהנות וגם אינו נהנה. [אך למעשה לא ראינו נוהגים כן] וכאשר ביקר אחיו הרה"ק מבולגריא זי"ע בפאריז, השתתף בסעודה וכשברכו לחיים הזהיר בשם אחיו הרה"ק מהר"א זי"ע שיש להזהר לשתות שיעור שנהנה בו, כי אם שותה רק משהו ממש בלא הנאה יש לחשוש שאינו חייב בברכה, והוסיף שדבריו אינם עפ"י חסידות אלא זהו הלכה ממש, והתחיל להביא ראיות מש"ס ופוסקים לדברי אחיו, אבל סיים באמצע ואמר "דברי אחי הם גופא תורה", והפסיק להביא עוד הוכחות.

[יא] שמעתי שלא אכל בליל ר"ה תפוח בדבש. וכפי הנראה חשש להדעה דאמרינו על הדבש ולא על התפוח, ולכן מספק נמנע מלאכול תפוח בדבש.

[יב] החמיר מאוד בשיעור כזית כשיטת א"ז הגר"א והנודע ביהודה.

[יג] אמר שמצידו לא היה אוכל בפסח אלא כזית אחד בליל הסדר מחמת חששות על כשרות המצה, אך כיון שאביו אכל כל הפסח אף הוא יאכל.

[יד] שמעתי מידידי הגה"ח ה' אלימלך רומפלר זצ"ל שאדמו"ר בית בעלזא צוק"ל הקילו מאד באכילת חולה ביו"כ וכשיטת הגר"ח מברסק זצ"ל.